

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ποιός ξεύρει ; Ίσως ταξιδεύσαμε στην Κίνα τουλάχιστο χθές βράδυ.

Στὲς ὄχθες μίας λίμνης ἦταν : ἓνας κῆπος, κ' ἓνα σπῆτι χαμηλὸ μὲ στέγη, κόκκινη καὶ κυρτή.

Ἦμεθα ὄρθιοι στὴ βεράντα, τὴ ξύλινη μὲ τὶς κολόννες, ὅπου ἀνέβαιναν καὶ ἀνθίζαν γιασεμιά, κίτρινα, γαλανά.

Ὁ ἥλιος ἔδνε. Εἰς τὸν ὄρτζοντα τὸν μενεξέ, φαίνετο πρὸ παντός ἓνα καλάμι, μακρὸ μακρὸ καὶ ὁ ψαρᾶς του, μαύρη καὶ καθισμένη σκιά.

Ἐπάνω στὰ νερὰ γλυστροῦσε κ' ἤρχετο μιὰ βάρκα στὴ στέγη της ἀπὸ μπαμποῦ, ἦταν πολλὰ, παραπολλὰ χρυσάνθεμα πλεγμένα. Ἡ βάρκα ἦτανε γιὰ μᾶς. « Ἀπόψε » σοῦ εἶπα, « ἐπάνω στὸν ἦχο τῶν σταγόνων τῶν κουπιῶν, ἐγὼ καὶ τὸ φεγγάρι θὰ σοῦ τραγουδήσομε κ' οἱ δύο μᾶς, — τὸ κόκκινο ἰδιαίτερο τῶν ἰδικῶν σου παρειῶν ».

Γ. Α. ΣΑΡΕΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΕΚΘΕΣΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Πᾶνε κάμποσα χρόνια πού ὁ Μίμης Παπαδημητρίου μὲ κάλεσε στὸ ἐργαστήρι του στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μοῦ δείξει μερικὲς του σπουδές. Ὅλη του ἡ δουλειὰ ἔδειχνε ἓνα τεχνίτη εὐσυνείδητο καὶ μὲ ἀντιλήψεις ξένες ἀπὸ κάθε ἐλπίδραση. Ἐφφυγα τότε μὲ τὴν ἐντύπωση πὼς μιὰ μέρα θὰ πῆγαινε μπροστά.

Μιὰ ἐπιθυμία μου ἀπὸ καιρὸ νὰ γνωρίσω τὴν Αἴγυπτο, πού στὴν ἱστορία τῆς Τέχνης σημειώνει κι' αὐτὴ ἓνα ἀπτοὺς σπουδαίους σταθμούς, μῆφερε στὴν Ἀλεξάνδρεια ἡ χαρὰ μου ἦταν μεγάλη σὰν ἔμαθα πὼς στὴν Ἑλληνικὴ

Λέσχη είχε έκθεση έργων του ὁ Μ. Παπαδημητρίου. Μπαίνοντας στήν αἴθουσα εἶδα νά ἐπαληθεύει ἡ τοτινὴ κρίση μου. Βρέθηκα μπροστά σ' ἓνα ἔργο ἐξελιγμένο καὶ ὄμοιο πιά.

Ὁ κ. Παπαδημητρίου παρουσίασε στήν έκθεσὶ του 50 πίνακες — συνθέσεις, τοπεῖα παρμένα ἀπὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο ὡς καὶ natures-mortes, ὅλα λουσμένα στὸ φῶς, μὲ πλούσιο καὶ ἔντονο χρῶμα, χωρὶς τεχνικὲς ἐκζητήσεις ἢ συμβατικὸς χρωματισμούς, ἐλεύθερα ἀκούραστα μ' ἓνα προσωπικὸ χαρακτῆρα ποῦ ξεχωρίζει τὸν ἐκλεκτὸ ζωγράφου. Πίνακες ποῦ συγχρονίζονται μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς τέχνης. Ἀπ' τοὺς πίνακές του ἰδιαίτερα μᾶρσε ὁ «Λυκαθητός» (ἀριθ. 14) ἐξπρεσιονιστικῶς, ὅλο συγκίνηση τὸ «Golfe de Corinthe» (ἀριθ. 15) γιὰ τὴν ἀπλότητά του καὶ τὴ διαύγεια τοῦ χρώματος· μόνο ἀπὸ ἓνα μαῖτρο μποροῦσε ν' ἀποδοθεῖ μὲ τόση χάρι· ἢ «Ἀχρόπολη» τοῦ (ἀριθ. 1) ξεχωρίζει μὲ τὰ ἀρμονικὰ τῆς χρώματα.

Ἀλλὰ πόσο μελέτησε κ' αἰστανόθηκε τὴν Αἴγυπτο μᾶς τὸ δείχνει στὸν πίνακα ἀριθ. 32 «Δύση ἡλίου στήν Ἀλεξάνδρεια». Τὴ δυναμικότητα χρώματος στὶς τόσο δύσκολες, φευγαλέες καὶ σχεδὸν ἀσύλληπτες αὐτὲς στιγμὲς καὶ μάλιστα στὸν αἰγυπτιακὸ ὄριζοντα.

Καὶ τὸ «Souvenir du Caire» (ἀριθ. 30) ἢ «Jeune égyptienne» (ἀριθ. 35) καὶ τόσο ἄλλοι πίνακες δὲν εἶναι τάχα ἐκδηλώσεις τῆς μαεστρίας τοῦ καλλιτέχνου, πίνακες ποῦ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐκτεθοῦν καὶ σὲ ὁποιαδήποτε έκθεση τῶν καλλιτεχνικῶν κέντρων τῆς Εὐρώπης; Ἡ ἑλληνικὴ Ἀλεξάνδρεια πρέπει νὰ τῶχει καὶ ἕνα ποῦχει ἓνα τόσο ἐκλεκτὸ ζωγράφου.

Δ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ